Wiener und Wienerinnen!

Die Zersetzung und Vergiftung unserer bodenständigen Bevölkerung durch das östliche Gesindel nimmt einen gefahrdrohenden Umfang an. Nicht genug, daß unser Volk durch die Geldentwertung einer durchgreifenden Ausplünderung zugeführt wurde, sollen nun auch alle sittlich-kulturellen Grundfesten unseres Volkstumes zerstört werden.

Unsere Staatsoper,

die erste Kunst- und Bildungsstätte der Welt, der Stolz aller Wiener,

ist einer frechen jüdisch-negerischen Besudelung zum Opfer gefallen.

Das Schandwerk eines ischechischen Halbjuden

„Jonny spielt auf!"

in welchem Volk und Heimat, Sitte, Moral und Kultur brutal zertreten werden soll, wurde der Staatsoper aufgezwungen. Eine volksfremde Meute von Geschäftsjuden und Freimaurern setzt alles daran, unsere Staatsoper zu einer Bedürfnisanstalt ihrer jüdisch-negerischen Perversitäten herabzuwürdigen. **Der Kunst-Bolschewismus erhebt frech sein Haupt.** Die Schandtat muß jedem anständigen Wiener ins Gesicht steigen, wenn er hört, welch ungeheuerliche Schmach und Demütigung der berühmten Musikstadt Wien durch volksfremdes Gesindel angetan wurde.

Da die christlich-großdeutsche Regierung diesem schamlosen Treiben untätig zusieht und von keiner Seite eine Abwehr versucht wird, so rufen wir alle Wiener zu einer

Riesen-Protest-Kundgebung

auf, in welcher über die Wahrheit der jüdischen Verseuchung unseres Kunstlebens und über die der Staatsoper angetane Schmach gesprochen werden wird.

Christliche Wiener und Wienerinnen, Künstler, Musiker, Sänger und Antisemiten erscheint in Massen und protestiert mit uns gegen diese unerhörten Schandzustände in Oesterreich.

Ort: Lembachers Saal, Wien, III., Landstraße Hauptstraße.
Zeitpunkt: Freitag, den 13. Jänner 1928, 8 Uhr abends.
Kostenbeitrag: 20 Groschen. / Juden haben keinen Zutritt!

Nationalsozialistische deutsche Arbeiterpartei
Großdeutschlands.

Riesen-Protest-Kundgebung tegen Johnny spielt auf (Krenek) in de Weense Staatsopera (13/1/1928)

behoorden over het algemeen tot de laat-romantische richting. Velen van hen hadden uitgesproken nazi-sympathieën.

Etcetera: Bij ons was er Emiel Hullebroeck.

Walter Boers: In november 1938 werd in Antwerpen en Brussel een congres van de Raad georganiseerd, net na de inlijving van het Sudetenland en de 'Reichskristallnacht', het sein tot de jodenvervolging op grote schaal. Het is vrij bedenkelijk dat Emiel Hullebroeck zonder enige schroom aan het evenement meewerkte. Maar hij was zeker niet de enige. Bekende componisten als Willem Pijper, Arthur Honegger, Jacques Ibert en Umberto Giordano verleenden het evenement het nodige prestige. Flor Alpaerts dirigeerde er *De Schelde* van Peter Benoit en ook werk van Jean Absil, Jef van Hoof, Jan Sibelius en Ralph Vaughan Williams werd er gespeeld.

De Raad hield zich niet alleen met politieke doeleinden bezig. Een deel van het succes was ook te verklaren door het feit dat Strauss probeerde de belangen van componisten van ernstige muziek te behartigen. Dit gebeurde vooral op het gebied van auteursrechten: de periode waarin de werken beschermd waren, werd van dertig op vijftig jaar na het overlijden van de componist gebracht. Dat hij daarbij – en in al wat hij deed – vooral aan zijn eigen belang dacht, staat buiten kijf. Klaus Mann had het in verband met Strauss over een 'volledig gewetenloos en amoreel egoïsme'.

Etcetera: Componisten die met de nazi's sympathiseerden, konden dus ook buiten Duitsland op vrij veel goodwill rekenen?

Walter Boers: In de Vlaamse Opera van Antwerpen met zijn sterke Wagneriaanse traditie werden die Duitse werken flink gepromoot. Strauss kwam zelf vaak naar Antwerpen om er de eerste niet-Duitse premières van zijn werk mee te maken. Maar ook een werk als *Die Zaubergeige* van Werner Egk werd onmiddellijk naar Antwerpen gehaald, hoewel het werk sterk antisemitische tendensen vertoonde. Na 1945 heeft de componist het werk herzien, maar de inhoud blijft hoe dan ook bedenkelijk. Ook *Mona Lisa*, de opera van Max von Schillings werd in Antwerpen opgevoerd. Die Max von Schillings zorgde er als voorzitter van de 'Preußische Akademie der Künste' niet alleen voor dat Heinrich Mann in 1933 ontslag nam. Hij weigerde ook zijn vroegere vriend Franz Schreker te steunen, toen deze probeerde zijn baan als leider van de meesterklassen voor compositie te behouden aan de 'Preußische Akademie der Künste'. Hij vestigde de aandacht van de verantwoordelijke minister op het feit dat Schreker gezien zijn